

LÁSKA DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

Je dvojí láska: ze sklonu (chuti), a z přesvědčení a rozhodnutí (někdy i proti chuti). Láska z přesvědčení je *duchovní*, to je láska duchovního života. A tu si uvědomíme důležitou okolnost: Kdo myslí, že nabude lásky k Bohu *jen* jejím vzbuzováním, zužuje ji na ni samotnou, tedy v něm asi zůstane jen jako láska. Ale jde-li o lásku duchovní — tedy o její podstatné místo v duchovním životě — pak se jí nenabude jen vzbuzováním, nýbrž *celým duchovním životem*, tedy všemi jeho prvky, jednáním podle zásad a cílů a tendencí celého duchovního života.

Duchovní život je duchovní láska, a duchovní láska živí zase celý duchovní život.

Je tedy opravdu spíše celkovou zdatností, než pouze jednou ze ctností nebo než pouze jeden pramen v celém proudu.

Jsou mnozí a mnozí duchovní lidé a byli tak vedeni, že planou láskou ke Kristu, že je láska jejich nápadnou profesí a že ji zvlášť vzbuzují a že v ní vidí vrchol ctnosti a dokonalosti, že vidí dokonalost v samotné lásce a že *jen málo* vedle ní a z ní konají jiná dobra. A tak mohou — a bývá tomu tak opravdu — v lásce ke Kristu vynikat, a když na ni dojde, tedy opravdu jí hoří — a přitom nemají přiměřeně např. skromnost, pravdivost, solidnost, svědomitost, slušnost, spravedlnost k okolí apod.

Kdo by neuznal, že se dříve kladl náboženský a tím i duchovní život (a tento zvlášť) do jakýchsi vlastních ohrazených životních oborů, čistě náboženských, tak, že jiné obory byly výslovně (a s varováním) ryze světské, cizí a nenáboženské!

Ale nyní koncil mluví jinak: Vše co se děje pro lidstvo, vše co Bůh stvořil, *vše je Boží*. Vše i jako takové je službou Bohu. Tedy *vždy a všude* jsem s Bohem ve styku, On stvořil i nevěrce a udržuje ho na živu a miluje ho, On stvořil — skrze lidi — psací stroje a hospodářský řád a kanceláře a úřady a obchody a hračky.

Tedy otevřít se celému dílu Boha a vidět je jako jeho záležitost, to je obrat. Ne světem pohrdat, ale svět posvětit.

Jan Ev. Urban,

(z rukopisu, bez vědomí autora)